

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Vojtěchem Trojánkem ve věci žalobce T. K., narozeného dne bytem v zastoupeného JUDr. Milanem Zábržem, advokátem se sídlem v Brně, Veveří č. 57, proti žalované České republice-Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v Praze 2, Vyšehradské č. 16, o zadostiučinění za nemajetkovou újmu

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 100 000 Kč s úroky z prodlení z této částky od 5.3. 2014 do zaplacení ve výši 8,05 % ročně, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Co do částky 250 000 Kč se zákonnými úroky prodlení z této částky od 4.9. 2013 do zaplacení a se zákonnými úroky z prodlení z částky 100 000 Kč od 4.9. 2013 do 4.3. 2014 se žaloba zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 50 734,30 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 3.3. 2014 a doplněnou v podání ze dne 12.1. 2015 domáhal po žalované původně náhrady škody ve výši 120 878 Kč příslušenstvím ve smyslu § 31 zákona č. 82/1998 Sb. a a dále zadostiučinění ve výši 350 000 Kč s příslušenstvím za nemajetkovou újmu způsobenou mu v důsledku zahájení a pokračování (vedení) trestního stíhání jeho osoby jako obviněného (obžalovaného), zahájeného vůči žalobci ve smyslu ust. § 160 odst. 1 trestního řádu pro podezření ze spáchání zločinu pojistného podvodu dle § 210 odst. 1 písm. b), písm. c), odst. 5 písm. c) trestního zákoníku (dále TZ), a to usnesením Policie ČR ze dne 28.3. 2012, č.j. pro něž byla na žalobce posléze podána obžaloba, aby

rozsudkem Krajského soudu v Brně (dále krajský soud) ze dne 28.5. 2013, sp.zn. [REDAKCE] byl zrušen odsuzující rozsudek Městského soudu v Brně (dále městský soud) ze dne 13.3. 2013, č.j. [REDAKCE], a žalobce byl obžaloby dle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěn. Žalobce v této souvislosti tvrdil, že za nemajetkovou újmu vzniklou mu v důsledku nezákonné trestní stíhání jeho osoby požaduje zadostiučinění v penězích, jelikož se nemohl plně soustředit na práci, rodinu, byl z nezákonného trestního stíhání otřesen a konsternován, což mělo vliv na jeho psychiku; v této době podléhal chmurným náladám a letargii, nevnímal růst svého dvouletého syna, byl mu odebrán zbrojní průkaz, pročež se cítil méně bezpečně, konečně realizoval prodej svého motocyklu Ducati Desmosedici RR, který je považován za klenot.

Žalovaná v podání ze dne 13.6. 2014 navrhla zamítnutí žaloby. Pokud jde o nárok na náhradu škody, ten uznala důvodným ohledně částky 116 340,50 Kč. Za samotné nezákonné trestní stíhání pak postačuje dle přesvědčení žalované náhrada nemajetkové újmy ve formě konstatování porušení práva, jíž se žalobci dostalo ve stanovisku žalované ze dne 6.6. 2014, jelikož vznik nemajetkové újmy nebyl žalobcem nijak prokázán; navíc za formu zadostiučinění v morální rovině lze považovat zprošťující rozsudek.

Před zahájením jednání dne 28.11. 2014 vzal žalobce žalobu zpět stran požadavku na náhradu škody s příslušenstvím, a proto zdejší soud řízení v tomto rozsahu dle § 96 odst. 2 o.s.ř. zastavil. Usnesení je pravomocné, nadále předmětem řízení zůstal pouze nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy.

Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále zákon) stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 2 zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit. Podle ust. § 5 písm. a) zákona stát odpovídá za podmínek stanovených zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v trestním řízení. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle odst. 2 má právo na náhradu škody i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem („o.z.“). Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Soud vzal z listin obsažených v soudním spisu městského soudu sp.zn. [REDAKCE] za prokázaný průběh trestního stíhání žalobce ve smyslu jeho v žalobě popsaného základního ohraničení, počínaje jeho zahájením (shora cit. usnesením) a konče rozsudkem krajského soudu ze dne 28.5. 2013, č.j. [REDAKCE] jímž byl zrušen rozsudek městského soudu ze dne 13.3. 2013, č.j. [REDAKCE] a žalobce byl obžaloby dle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěn.

Z dopisu žalobce žalované ze dne 26.8. 2013 opatřeného razítkem Ministerstva spravedlnosti dne 4.9. 2013 a ze stanoviska tohoto ministerstva ze dne 6.6. 2014 soud zjistil, že žalobce svůj nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu u žalované předběžně uplatnil dne 4.9. 2013; ta konstatovala, že v trestním stíhání došlo k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 7 odst. 1 zákona s tím, že toto konstatování je dostatečným zadostiučiněním za porušení práva.

Rozhodnutí o zproštění obžaloby z důvodu podle ust. § 226 písm. a) TŘ je dle v tomto směru ustálené judikatury vykládající ust. § 7, § 8 zákona a navazující v tomto ohledu na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23.2.1990, sp.zn. [REDAKCE] publikovaný pod č. 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1991, rozhodnutím, které, byť nikoliv výslovně, ruší účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno ve smyslu odškodňovacího zákona a (pouze) pro jeho účely „nezákonným“, zakládá proto nárok na náhradu škody ve smyslu ust. § 1, 2 zákona (o čemž mezi účastníky ostatně není sporu). Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavinil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost nebo že trestný čin byl amnestován. Existenci uvedených skutečností žádný z účastníků ani netvrdil, stejně jako zavinění žalobce na zahájení trestního stíhání proti jeho osobě. Uvedená judikatorní východiska platí bezpochyby (a mezi účastníky o tom ostatně není sporu, žalovaná existenci odpovědnostního titulu představovaného nezákonným rozhodnutím uznává) analogicky po novele zákona provedené zákonem č. 160/2006 Sb. i pro oblast nároků nemajetkové povahy, jak se podává např. i z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27.6.2012, sp.zn. 30Cdo 2813/2011, jakkoliv k přijetí uvedené novely zákonodárce vedla především snaha vyhovět požadavkům vyvěrajícím z čl. 6, 13 a 41 Úmluvy, upravujících právo účastníka na projednání věci v přiměřené lhůtě.

Odpovědnostní titul (nezákonné rozhodnutí) je v dané věci dán, žalobce byl, jak nutno dovodit z výsledku trestního stíhání, nezákonně (ve smyslu odškodňovacím) trestně stíhán pro jednání, v němž orgány činné v trestním řízení spatřovaly výše označené trestné činy. Pokud se jedná o existenci dalšího odpovědnostního předpokladu představovaného vznikem (nemajetkové, morální) újmy, zde je situace složitější.

Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11.10. 2006, sp.zn. IV. ÚS 428/05 (dostupném stejně jako ostatní citovaná rozhodnutí ÚS na stránkách <http://nalus.usoud.cz>), uzavřel že „každé zahájené a vedené trestní stíhání představuje postup (prvek) porušující jednotlivá osobnostní práva, a to vždy (byť v různé intenzitě) minimálně práva garantovaná čl. 10 Listiny. Jestliže Soud spojuje bez dalšího vznik nemajetkové újmy s nesprávným úředním postupem představovaným porušením práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (viz. v tomto směru rozsudek Soudu ze dne 29.3.2006 ve věci *Apicella proti Itálii*), pak soud dospívá k závěru, že i v případě nezákonného trestního stíhání (tedy odpovědnostního titulu představovaného nezákonným rozhodnutím) je na místě rozumně koncipovat vyvratitelnou domněnku o tom, že obviněnému (obžalovanému) tímto zásahem do jeho osobnostních práv jistá nemajetková (morální) újma vznikla. Pokud se však jedná o odškodnění této újmy, její forma a příp. výše musí vždy odpovídat intenzitě zásahu. Míra této intenzity bude dle soudu dána vždy především tím, zda dané trestní řízení bylo spojeno s omezením osobní svobody obviněného či nikoli, dále tím, v jakém postavení – ve smyslu sociálních vazeb – se v době zásahu obviněný nacházel, jaké „publicity“ se trestnímu stíhání dostalo, dále tím, zda se v případě obviněného jednalo o osobu bezúhonnou či naopak osobu mající kriminální minulost apod. (zdůrazněno zdejším soudem), „jakož i naplněním veškerých dalších kritérií, s nimiž pracuje soudní judikatura ve věcech odškodňování nemajetkové újmy způsobené porušením osobnostních práv (srov. § 13 odst. 2 o.z.: „pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění podle odstavce 1 zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích“). Jak ze shora provedené citace vidno, soud konstruoval v případě zahájení a vedení trestního stíhání v uvedeném rozhodnutí vyvratitelnou domněnku vzniku nemajetkové újmy zcela shodně jako u nepřiměřeně dlouhého řízení. Podobně v nálezu ze dne 28.8. 2007, sp.zn. IV. ÚS 642/05, Ústavní soud konstatoval: „Každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je záležitostí pro každého obviněného (nález sp. zn. I. ÚS 554/04, in Ústavní soud ČR: *Sbírka nálezu a usnesení*, sv. 36, nález č. 67, str. 717). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrženo zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednatel obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem. V nálezu sp. zn. IV. ÚS 428/05 Ústavní soud vyšel z přesvědčení, že samotné trestní stíhání je

způsobilé vyvolat dokonce vznik nemateriální újmy.“ Jakkoli dle novější judikatury Nejvyššího soudu platí, že *„zatímco v případě nepřiměřené délky řízení se újma na straně poškozeného presumuje, musí být újma založená jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoli osoba, která by byla danou skutečností postižena, a šlo by tedy o notoriету, kterou dokazovat netřeba“* (Srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15.3. 2012, sp.zn. 30Cdo 2555/2010, či rozhodnutí téhož soudu ze dne 3.7. 2012, sp.zn. 30Cdo 4280/2011, dostupná stejně jako ostatní citovaná rozhodnutí NS na stránkách www.nsoud.cz), pak i s odkazem na rozhodnutí téhož soudu ze dne 27.6.2012, sp.zn. 30Cdo 2813/2011, v němž Nejvyšší soud uzavřel, že *„při důsledném respektování presumpce nevinny představuje každé trestní řízení významný zásah do soukromého a osobního života trestně stíhaného a negativně se dotýká jeho cti a dobré pověsti. Takový zásah je o to intenzivnější, prokáže-li se následně, že se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. IV. ÚS 3193/10, stejně jako dále citovaná rozhodnutí dostupný na internetových stránkách Ústavního soudu, <http://nalus.usoud.cz>)“*, je zdejší soud přesvědčen, že vznik nemateriální újmy je na místě presumovat, přičemž žalobce musí prokazovat intenzitu této újmy, odůvodňující peněžní odškodnění. Vznik této nemajetkové újmy pak žalovaná nevyvracela.

Zdejší soud zaměřil ve shodě se závěry učiněnými Nejvyšším soudem ve zmíněném již rozsudku ze dne 27.6. 2012, sp.zn. 30Cdo 2813/2011, pozornost na v tomto rozsudku vycílená kritéria významná z hlediska intenzity nemajetkové újmy vzniklé žalobci nezákonným trestním stíháním, tedy na **a)** délku trestního stíhání, **b)** povahu trestní věci, **c)** dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce a **d)** okolností, za nichž ke vzniku nemajetkové újmy u žalobce došlo.

Z usnesení o zahájení trestního stíhání vyplývá, že žalobce byl trestně stíhán pro spáchání trestného činu pojistného podvodu podle § 210 odst. 1 písm. b), písm. c), odst. 4 TZ (později odst. 5 písm. c) ve stadiu pokusu). Vzhledem k tomu byl žalobce ohrožen sazbou odnětí svobody na dvě až osm let. Jeho trestní stíhání trvalo od 28.3. 2012 do 28.5. 2013.

Pokud jde o okolnosti vzniku nemajetkové újmy, žalobce u jednání dne 28.11. 2014 pouze uvedl, že někteří znalci v průběhu trestního stíhání vypovídali křivě, žalobce se proto chystá podat na ně trestní oznámení. Ani po poučení, kterého se mu u tohoto jednání dostalo dle § 118a odst. 1,3 o.s.ř., aby tvrdil, jaké byly okolnosti, za nichž ke vzniku nemajetkové újmy došlo, žalobce tyto okolnosti nekonkretizoval, toliko vágně tvrdil, že postup orgánů činných v trestním řízení byl nezákonný. Žalobce byl stíhán pro skutek, že dne [REDAKCE]

[REDAKCE] přičemž v souvislosti s likvidací této pojistné události následně dovezl havarovaný motocykl do specializovaného servisu D Moto, s.r.o. v Brně, kde proběhly ze strany pojišťovny prohlídky poškozeného motocyklu a dne 7.10. 2010 zálohovou fakturou č. [REDAKCE] byla touto firmou vyčíslena škoda na motocyklu v částce 673 987 Kč, kterou žalobce uplatnil jako plnění i nárok na náhradu škody z havarijního pojištění, a to i přestože si byl vědom, že nejméně část poškození jeho motocyklu, a to konkrétně levé, přední a spodní kapoty, levého zrcátka, zadní vidlice, světlometu a řetězu, nevzniklo jím nahlášenou pojistnou událostí, čímž svým jednáním mohl způsobit poškozené společnosti Allianz pojišťovně škodu ve výši 375 460 Kč, kdy požadované pojistné plnění nebylo dosud vyplaceno. Policejní orgán v odůvodnění usnesení o zahájení trestního stíhání uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že shora označená pojišťovna coby oznamovatel trestného činu předložila znalecký posudek zpracovaný Ing. Vlastimilem Rábkem, Ph.D., jehož závěry byly odlišné od závěrů znalce Ing. Miloše Štěrbý, CSc., jehož znalecký posudek předložil žalobce, byl přibrán soudní znalec Ing. Jiří Meduna, aby vypracoval revizní znalecký posudek. Především na závěrech tohoto znalce, který označil průběh nehody popsany žalobcem za technicky nepřijatelný, je trestní stíhání postaveno. Z obžaloby ze dne 19.11. 2012 podané státním zástupcem Městského státního zastupitelství v Brně je pak zřejmé, že ta je kromě

znaleckých posudků vypracovaných Ing. Vlastimilem Rábkem, Ph.D. a Ing. Jiřím Medunou odůvodněna i znaleckým posudkem vyhotoveným Ing. Liborem Fojtíkem. Státní zástupce se v obžalobě vypořádal, a to i s odkazem na poskytnutá doplnění od Ing. Vlastimila Rábka, Ph.D. a Ing. Jiřího Meduny se znaleckým posudkem Ing. Pavla Vinarského, který předložil při své obhajobě žalobce. S ohledem na výše uvedené nezbyvá než konstatovat, že jak usnesení o zahájení trestního stíhání, tak obžaloba jsou řádně odůvodněny důkazními prostředky. Ze samého žalobce vyjádření pak vyplynulo, že žádný ze znalců pro trestný čin podání nepravdivého znaleckého posudku stíhán není. Navíc by ani taková okolnost nemohla jít k tíži žalované. V další fázi trestního stíhání uznal městský soud žalobce vinným spácháním zločinu pojistného podvodu dle § 210 odst. 1 písm. b) a c), odst. 5 písm. c) a uložil mu podmíněný trest odnětí svobody v délce 24 měsíců a peněžitý trest ve výši 100 000 Kč. K odvolání žalobce krajský soud tento rozsudek rozsudkem ze dne 28.5. 2013, č.j. [REDAKCE] zrušil a žalobce obžaloby dle § 226 písm. a) trestního řádu zprostil. V odůvodnění rozsudku krom jiného konstatoval: „I když odvolací soud souhlasí se závěry soudu I. stupně o neobvyklém chování obžalovaného po nehodě, který vědom si výjimečnosti a cennosti svého motocyklu, předchozích potíží s pojistným plněním v jiném svém případě, nevolal policii na místo nehody (přece měl mít zájem sám poškození na místě činu jakkoli zdokumentovat-vyfoťit fotoaparátem vestavěným v mobilním telefonu...) a namísto toho s motocyklem odjel do Brna. Taktéž jeho výpověď v přípravném řízení, že motocykl už nemá k dispozici, neboť ho prodal a stejné sdělení znalci Fojtíkovi (není důvod znalci přibránému civilním soudem nevěřit, že takto s obžalovaným proběhla komunikace) oprávněně vzbuzují nedůvěru vůči obžalovanému. Na druhé straně však soud I. stupně musí své závěry o tom, jak se skutek stal, opřít nikoli pouze o důkazy, které zpochybňují věrohodnost výpovědi obžalovaného, ale o důkazy, které jeho výpověď jednoznačně vyvracejí...tak, jak je skutek koncipován s ohledem na okolnosti činu uváděné obžalovaným a nijak nevyvrácenou verzí jeho skutkového děje-místa způsobu nehody, byť chování obžalovaného po nehodě v přípravném trestním řízení budí nedůvěru, nelze dospět k jednoznačnému závěru o vině obžalovaného...Existuje sice výrazné podezření, že k nehodě došlo jinak a jinde právě za okolností, na které by se vztahovala pojistná výluka, ovšem prokázat to nelze. Policejní orgán měl v přípravném řízení být důslednější při zajištění motocyklu ihned po trestním oznámení pojišťovny a nespolehat se na tvrzení obžalovaného, že motocykl prodal. Také přibrání znalci měli trvat na tom, aby jim policejní orgán motocykl zajistil k obhlédání...“

Pokud jde o dopady trestního stíhání do žalobcovy osobnostní sféry, lze uzavřít, že žalobci vznikla nejen určitá újma ztotožnitelná již se (zcela pochopitelnými) subjektivními pocity frustrace, stresu a nejistoty, ale i újma na podkladě provedeného dokazování objektivizované povahy, představovaná zásahem do osobnostních práv žalobce, tj. zejména do (z práv vyčtených v čl. 10 Listiny) práva na ochranu soukromého a rodinného života. Předně je nutno vyzdvihnout, že žalobce v průběhu trestního stíhání trpěl nespavostí a depresemi, pročež mu jeho kamarád svědek MUDr. Petr Klimecký předepsal lehká antidepresiva, ta žalobce užíval až do doby, než byl obžaloby zproštěn. Tyto skutečnosti má soud prokázány z výpovědi svědka MUDr. Klimeckého a účastnické výpovědi žalobce. Psychická nepohoda žalobce se promítala do jeho rodinného života. V situaci, kdy měl především vychovávat ani ne dvouletého syna, se plně soustředil na obhajobu ve svém trestním procesu. Přestože dcera žalobce i jeho manželka odmítly svědčit s tím, že by výpověď pro ně byla přílišnou psychickou zátěží (č.l.49), jsou zásahy do rodinného života ústící především v odstup žalobce od jeho rodiny, v neupínání se k ní v obavě, že může nastoupit do výkonu trestu odnětí svobody, prokázány, a to výpovědí svědka Ing. H. [REDAKCE] kamaráda žalobce, MUDr. Klimeckého a účastnickou výpovědí žalobce. Trestní stíhání se významněji dotklo i pracovní, resp. podnikatelské sféry žalobce, jak soud zjistil z výpovědi svědků Ing. K. [REDAKCE] a Ing. [REDAKCE]. Zejména Ing. K. [REDAKCE], který se s žalobcem účastní na společnosti [REDAKCE] kde zároveň oba působí coby jednatelé, věrohodně popsal nezájem žalobce o chod společnosti v průběhu trestního stíhání, ta se ocitla v letech 2012/2013 ve ztrátě ve výši 1 500 000 Kč, což však mělo být způsobeno rovněž krizí v Evropě. Byl to totiž právě žalobce, který se v uvedené společnosti věnoval obchodnímu vedení. Uvedené skutečnosti o rezignaci žalobce na podnikatelské aktivity ve společnosti [REDAKCE] vyplývají i z výpovědi svědka Ing. H. [REDAKCE], jehož společnost měla se společností žalobce obchodní kontakty. Dle svědectví Ing. K. [REDAKCE] v současnosti již se žalobce do podnikatelských aktivit zapojil a

hospodářská situace [redacted] se zlepšila. Konečně pod vlivem trestního stíhání, soustředění se na svou obhajobu v něm a psychických obtíží zanechal dočasně žalobce některých svých koníčků, především motorismu, lyžování a jachtingu a omezil styky se svými přáteli, jak popsal svědek Ing. F. [redacted] a samotný žalobce, pouze se věnoval posilování, a to ve stejné frekvenci jako před zahájením trestního stíhání, jak se podává z výpovědi MUDr. K. [redacted], který s žalobcem do posilovny chodil a chodí.

K formě a výši zvoleného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou samotným trestním stíháním lze uzavřít, že samotné konstatování nezákonnosti trestního stíhání (v odškodňovacím „smyslu“, nutno zdůraznit) se soudu s přihlédnutím ke shora vyloženým okolnostem trestního stíhání nejeví dostačující satisfakcí. V této souvislosti je na místě připomenout, že „*forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.*“ (viz cit. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.6.2012, sp.zn. 30Cdo 2813/2011). O případ, v němž by obecná slušnost přiznání finanční satisfakce jistě nevelela, ve věci žalobce nejde. Dostačujícím momentem jaksi „zavřující“ satisfakci, již by se žalobci od žalované mělo dostat, se pak soudu jeví být právě zaplacení částky 100 000 Kč. V této souvislosti nutno zdůraznit, že nic než zmírnění frustrace trestním stíháním vytrpěné se žalobci stejně dostat nemůže – úplně odčinění (reparace) negativních prožitků, jež žalobci trestní stíhání přineslo či mohlo přinést, totiž není již z povahy věci možné, a to jistě ani poskytnutím vyšší částky, než kterou soud shledal dostačujícím odškodněním. Konkrétní výši přisouzené částky odůvodňuje zejména povaha trestní věci, kdy byl žalobce ohrožen vyšším trestem odnětí svobody, a popsané důsledky zásahů do shora zmíněných sfér života žalobce. K vyššímu odškodnění již důvodu není, délka trestního stíhání ani okolnosti jej provázející totiž závěr o potřebě poskytnout vyšší finanční částku nezakládají. Jak již bylo výše popsáno, orgány činné v trestním řízení se opíraly o znalecké posudky, navíc je nutno odkázat na výše citované odůvodnění zprošťujícího rozsudku. I kdyby pak bylo pravdou, že Policie ČR mohla mít předmětný motocykl k dispozici až do roku 2012, jak vypověděl žalobce při účastnickém výslechu, skutečností zůstává, že odmítl při výslechu na Policii ČR dne 4.5. 2012 sdělit, komu předmětný motocykl prodal, čímž ztížil jeho znalecké zkoumání. Žalobce netvrdil, že by jeho trestní stíhání bylo medializováno, že by v jeho důsledku bylo poškozeno jeho dobré jméno a dobrá pověst. Pokud žalobce jako další zásah do rodinného života označoval skutečnost, že mu v důsledku trestního stíhání byl odebrán zbrojní průkaz, protože se cítil méně bezpečně a měl i obavy o rodinu, musí zdejší soud konstatovat, že dané tvrzení nebylo prokázáno: žalobce ani svědci v tomto směru při jednání nic nevypověděli; navíc při zajištění zbrojního průkazu a zbraně se postupuje dle § 57 zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních, dle § 57 odst. 2 zmíněného zákona proti takovému rozhodnutí je odvolání přípustné a účastník řízení může pravomocné rozhodnutí odvolacího orgánu napadnout žalobou ve správním soudnictví. Těchto opravných prostředků žalobce nevyužil. Pokud jde o námitku zástupce žalobce, že mu není známo, že by dané rozhodnutí bylo součástí trestního spisu, je třeba podotknout, že rozhodnutí o zajištění zbrojního průkazu, resp. zbraně se vydává ve správním řízení odlišném od řízení trestního, a proto takové rozhodnutí nemusí být součástí trestního spisu. Konečně pokud žalobce vyzdvihoval již zmíněnou skutečnost, že předmětný motocykl – svůj klenot – prodal třetí osobě, pak tuto okolnost spojoval v doplnění žaloby ze dne 12.1. 2015 spíše s psychickou a somatickou újmou, kterou mu přinesly dvě havárie na uvedeném motocyklu, navíc dle vlastních tvrzení (při výslechu na Policii dne 4.5. 2012) jej měl prodat někdy koncem dubna 2012, přitom teprve 4.4. 2012 bylo doručeno jeho zástupci usnesení o zahájení trestního stíhání. Žalobce sám při účastnickém výslechu vypověděl, že „*rozhodně měl v úmyslu předmětnou motorku prodat.*“ Z uvedeného tak plyne, že žalobce motorku neprodal proto, že by v důsledku trestního stíhání ztratil zájem o motorismus.

Z výše uvedených důvodů bylo žalobci přiznáno z titulu náhrady nemajetkové újmy způsobené samotným trestním stíháním 100 000 Kč, a to se zákonnými úroky z prodlení od 5.3. 2014, když toho dne nastalo prodlení žalované po uplynutí 6 měsíční lhůty stanovené jí zákonem k předběžnému projednání nároku žalobce. Stran požadavku na zaplacení částky 250 000 Kč se

zákonnými úroky z prodlení a stran požadavku na zaplacení zákonných úroků z prodlení z částky 100 000 Kč od 4.9. 2013 do 4.3. 2014 byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Pro nadbytečnost soud zamítl další důkazní návrhy účastníků, neboť z důkazů v řízení provedených byla učiněna skutková zjištění pro posouzení důvodnosti žalobou uplatněného nároku, jak jej soud výše podává, plně postačující. Ostatně sám žalobce u jednání 13.5. 2015 uvedl, že na výslechu svědků Ing. H. [redacted], Ing. K. [redacted] a Ing. K. [redacted] netrvá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř., pokud jde o nárok na náhradu škody, a ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., neboť rozhodnutí o výši plnění z titulu náhrady nemajetkové újmy záviselo na úvaze soudu. Z titulu náhrady škody žalobce uplatnil částku 120 878 Kč, žalovaná mu po podání žaloby zaplatila 116 340,50 Kč, pročež žalobce vzal žalobu v celém nároku na náhradu škody zpět. Soud pak aplikoval analogicky ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., podle kterého se přizná plná náhrada nákladů řízení, pokud měl účastník neúspěch v poměrně nepatrné části. V souvislosti s nárokem na náhradu škody tak žalobci náleží odměna za zastupování žalobce advokátem, a to za tři úkony právní služby po 5 940 Kč, tedy za převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby a její částečné zpětvzetí, celkem 17 820 Kč. Náhradu nákladů řízení v souvislosti s nárokem na zadostiučinění za nemajetkovou újmu představuje odměna za zastupování žalobce advokátem dle § 7, § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.1. 2014, sp.zn. 30Cdo 3378/2013) za 5 úkonů právní služby po 3 100 Kč, konkrétně za převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby, její doplnění ze dne 12.1. 2015 a účast u jednání dne 28.11. 2014 a 13.5. 2015, což představuje částku 15 500 Kč. Náhrada nákladů řízení je dále tvořena paušální náhradou hotových výdajů ve výši 1 800 Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky za 6 úkonů právní služby, cestovním zástupce žalobce z Brna do Prahy a zpět dne 28.11. 2014 a 13.5. 2015 (vyúčtování na čl. 54 a 55 odpovídá skutečnosti a právním předpisům o cestovních náhradách a ceně pohonných hmot) ve výši 4 809,20 Kč, náhradou za promeškaný čas dle § 14 odst. 3 cit. vyhlášky ve výši 2 000 Kč za 20 půlhodin a 21 % náhradou DPH, jejímž je zástupce žalobce plátcem. Celkem jde o 50 734,30 Kč.

Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s ust. § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. – soudu je z jeho činnosti známo, že tato lhůta odpovídá administrativním podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná při výplatě peněžních plnění řídí, současně mu nejsou známy okolnosti, pro něž by bylo důvodné se domnívat, že stanovení delší lhůty k plnění oproti třídní lhůtě zákonné může způsobit žalobci jakoukoliv újmu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

V Praze dne 18. května 2015

JUDr. Vojtěch Trojánek, v.r.
soudce

za správnost vyhotovení:
V. Rindošová